

VIDEO ART

DEFINICIÓ:

Una definició simplista de videoart faria referència a l'art que utilitza el vídeo com a mitjà d'expressió, però no podem comprendre l'expressió videoart si no la contextualitzem en la història dels mitjans de comunicació.

El videoart va sorgir com a proposta d'acció, i reclama de l'espectador una implicació no contemplativa.

El videoart va entrar a formar part de la dinàmica de l'art contemporani molt abans que el mercat artístic s'hi fixés. El videoart comença quan sorgeix la televisió; encara que el terme no existís de bon principi, al voltant dels anys seixanta la idea d'un nou mitjà artístic ja s'estava gestant, en especial a través de la ideologia contracultural d'uns corrents artístics que van saber aprofitar el factor mediàtic per arremetre contra les estructures convencionals de l'art i la política.

Artistes provinents del cinema experimental, la fotografia, les arts plàstiques, la música o el teatre van aportar al videoart un valor afegit. L'art conceptual i el pop art li van afegir sentit teòric, i, finalment, a la dècada dels vuitanta, el videoart aconsegueix expressar-se amb tota llibertat com a mitjà diferenciat dins el món artístic.

L'evolució del videoart ha estat desigual a Europa i als Estats Units a causa de diversos factors. La dependència de factors econòmics i de polítiques culturals fan dels Estats Units el lloc ideal per als artistes europeus, sobretot per als dels països de l'est d'Europa i Espanya. En aquest sentit el videoart s'ha nodrit de l'intercanvi de diferents orígens culturals, tendències i pràctiques artístiques, i ha aportat un sentit positivament plural al context on es desenvolupa i cos teòric a la terminologia.

Hi ha diverses definicions i tractaments del videoart segons els punts de vista dels diferents autors, ja que en tractar-se clarament d'un art mediàtic, l'apropament teòric parteix de supòsits no sempre gaire ben delimitats.

Ens podem trobar les expressions vídeo independent, videoart, videocreació o tan sols vídeo, depenent del context.

Nosaltres hem volgut remetre'ns al genèric videoart, i per fer-ne més fàcil la comprensió aportem una ordenació de les obres que permeti fer-ne paleses les singularitats.

Història del Videoart:

El videoart neix amb la popularització de la televisió a Estats Units. Es diu que va començar quan el coreà Nam June Paik va utilitzar la seva Sony Portapak nova per a filmar la processó del Papa Pau VI per la ciutat de Nova York a la tardor del 1965. Aquest mateix dia, en un cafè del Greenwich Village, Paik va escriure *el videoart ha nascut*.

Des del primer moment, el videoart es converteix en eina de treball dels diferents moviments d'art contemporani com són Fluxus o l'art conceptual.

Al 1959 Wolf Vostell va incorporar un set de televisions en un dels seus treballs, "*Deutscher Ausblick*" 1959, que actualment forma part de la col·lecció del Museum Berlinische Galerie, éssent probablement la primera obra d'art que fa servir una televisió. El 1963 Vostell va presentar la seva obra "*6 TV de-coll/age*" a la Smolin

Gallery de Nova York. Aquesta obra actualment pertany a la col·lecció del Museu Reina Sofia de Madrid.

Abans de la introducció de la càmera Sony Portapak, la tecnologia de la imatge en moviment només era disponible per als consumidors o artistes en films de setze mil·límetres, que no donaven la possibilitat de reproducció playback automàtica que sí tenien les cintes de vídeo. Conseqüentment, molts artistes van començar a trobar el vídeo molt més atractiu que el cinema, i molt més quan la tecnologia va permetre editar o modificar les imatges enregistrades.

Els dos exemples citats anteriorment feien servir petits trucs per crear efectes artístics en els seus treballs.

L'obra *Double Vision* de Peter Campus va combinar les senyals de vídeo de dues Sony Portapak mitjançant un mesclador electrònic, obtenint imatges distorsionades.

La primera obra de videoart en multi-canal (fent servir diferents monitors o pantalles) va ser *Wipe Cycle*, d'Ira Schneider i Frank Gillette. Es tractava d'una instal·lació de nou pantalles de televisió, que combinaven imatges dels visitants de la galeria, anuncis de televisió i cintes pre-enregistrades. Les imatges anaven alternant d'un monitor a altre com si es tractés una coreografia.

El 1970, als estudis de la San Jose State TV, Willoughby Sharp va emetre "*Videoviews*", una sèrie de programes d'entrevistes enregistrades amb artistes. El programa consistia en converses amb Bruce Nauman (1970), Joseph Beuys (1972), Vito Acconci (1973), Chris Burden (1973), Lowell Darling (1974) i Dennis Oppenheim (1974).